

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПАНЧЕВО, МАЈ 1997.
БРОЈ 374



ЦЕНТРАЛНА ОТАЏБИНСКА
УПРАВА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ ЈЕДНОГЛАСНО ЈЕ
УСВОЈИЛА ПРЕДЛОГЕ СВИХ
ОПШТИНСКИХ И ОКРУЖНИХ
ОДБОРА СРС ЗА СРБИЈУ
ДА СЕ ЗА КАНДИДАТА
ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ
НА СЛЕДЕЋИМ ИЗБОРИМА
ИСПРЕД СРС КАНДИДУЈЕ
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ЛИК БУДУЋЕГ ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ је човек који је српској политици вратио част и достојанство. Он се залаже за обнову морала као универзалне људске вредности и истиче се великом промишљеношћу и храброшћу. У најранијој младости побунио се против властодржачке самовоље у условима Титове комунистичке диктатуре. Већ као гимназијалац и студент непрекидно је улазио у политичке сукобе с комунистичком бирократијом.

Био је бриљантан студент - Правни факултет је завршио за две и по године. Војислав Шешељ је најмлађи доктор наука у послератној Југославији - докторирао је на Правном факултету у Београду 1979. са двадесет пет година. Био је најмлађи доцент Универзитета у Сарајеву и наставник на предмету Међународни односи. У тренутку кад су му сва врата успешно професионалне и политичке каријере у тоталитарним условима била отворена - побунио се против владајућег система идеолошких вредности, против деспотске владавине Бранка Микулића, Хамдије Поздерца и Станета Доланца.

Један је од првих српских интелектуалаца који су смело указивали на реалност агресивног муслиманског фундаментализма и панисламизма у нашим условима, као и на катастрофалан положај српског народа у Босни и Херцеговини. Спектакуларно се 1981. разишао са Савезом комуниста у који га као шеснаестогодишњака, по улоханом механизму, попут јањичара узели. Из владајуће партије избацио га је директно Општински комитет, јер је био веома омиљен међу студентима, па је то на Факултету било немогуће постићи. Проглашен је 1982. године идејно-политички неподобним за рад са студентима, па је административном одлуком уклоњен са наставничке катедре.

Први је српски интелектуалац који је још у јуну 1982. јавно довео у питање Устав из 1974. године и захтевао његову ревизију. Већ дужи време је истакнути борац за људска права и један од првих српских интелектуалаца који се отворено изјаснио као присталица вишепартијског система. Био је један од 28 интелектуалаца ухапшених на Велики петак 1984. године на трибини Слободог универзитета у Београду. Први је српски интелектуалац у отаџбини који је отворено и беспошtedно критиковао марксистичку теорију и идеологију, развио тезу о њиховој промашености и непримрности хуманистичким принципима.

У јуну 1984. на режимском стаљинистичком суђењу у Сарајеву због необјављеног рукописа "Шта да се ради?" осуђен је на осам година затвора. Пресуда је изазвала до тада незапамћен отпор српске и светске јавности, па је Врховни суд БиХ у другостепеном поступку казну смањено на четири године, да би је Савезни суд свео на годину и девет месеци, колико је Шешељ и одлежао у Зеничкој робијашници. У затвору је два пута штрајковао главу. Први пут 48 дана и други пут 16, изражавајући одлучност да се свим средствима супротстави комунистичком диктату. По изласку из затвора, без икаквих средстава за живот, био је принуђен да се пресели у Београд, где је приватно издавао своје књиге и искључиво од тога се издржавао. Од досад двадесет објављених књига, седам му је судски забрањено због критичког писања о Титу и угњетачком комунистичком режиму. Чак су и у Словенији четири пута новине због Шешељових текстова забрањиване (по једном "Катедра", "Младина" и "Трибуна" два пута).

1987. године био је први српски интелектуалац који се јавно декларисао као отворени антикомуниста, што је наишло на баражну идеолошку ватру све режимске штампе. Први је пре пет година у најотворенијој форми поставио питање положаја Срба у Румунији. Режимска штампа га због тога жестоко напада, а у нападима је у право "Политика" предњачила. Неколико година је тра-

јала његова мукотрпна борба за пасош и био је последњи противник комунистичког режима који се изборио за путну исправу. Светска штампа га је промовисала за најистакнутијег југословенског дисидента после Ђиласа. Српској јавности су најпознатија његова отворена писма Председништву СФРЈ, Хамдији Поздерцу, Станету Доланцу, Бранку Микулићу, Раифу Диздаревићу и Бошку Крунићу. Ниједне новине или часопис дуго се нису усуђивале да објављују Шешељове текстове, а били су му забрањени јавни наступи на свим београдским трибинама.

За последњих десет година комунистичког режима непрекидно га је полиција хапсила и на друге начине прогањала. Више пута су против њега подношене кривичне и прекршajне пријаве због напада на Тита, Кардеља, Ђурановића, Шувару, Врховца и осталу комунистичку булументу. Указом најстаријег и јединог живог војводе Момчила Ђујића, Шешељ је проглашен за најмлађег српског четничког војводу. У то звање га је миропознао епископ Српске православне цркве, његово преосвештеноство др Фирмилијан.

Војислав Шешељ је био на челу првих послератних антикомунистичких демонстрација у Југославији, 31. јануара 1990. у Београду. Оснивач је Српског слободарског покрета и иницијатор његовог трансформисања у Српски покрет обнове. Преводио је прерастање Српског покрета обнове у Српски четнички покрет и изабран за првог председника Централне отаџбинске управе. Обнављајући славне и слободарске четничке традиције усмерио их је на изградњу и учвршћивању српске слоге и јединства као и превладавању подела и мржње из грађанског рата. Један је од покретача листа "Велика Србија".

На Илиндан 1990. године лично је поскидао паганска македонска знамења која су скривала зидине Српског манастира "Свети Прохор Пчињски". Подигао је оптужницу против Јосипа Броза Тита као зликовца и тиранина и иницирао селидбу његове гробнице из Београда. Организатор је већег броја протесних демонстрација и човек који се увек лично појављује тамо где је најопасније.

Оснивач је Српске радикалне странке 23. фебруара 1991. године у Крагујевцу и достојни настављач гранди-

озног политичког дела Николе Пашића. Српска радикална странка под његовим вођством врло брзо је постала најјача, највећа и најпопуларнија опозициона странка у свим српским земљама. Хиљаде добровољаца је организовао и упутио у одбрану Српске Крајине. Непрекидно је био присутан на првим борбеним линијама на свим фронтима на којима се бранило српство. Својом беспримерном храброшћу, енергичношћу и самопоуздањем много је допринео консолидацији српских борбених редова и јединству ослободилачких снага.

Обогатио је српски политички плурализам моралним садржајима којима осудувамо последњих пола века. Обогатио је политичку културу Србије манирима својственим само политичарима који знају да поштују и политичке противнике. Његово залагање за обнову српске државности, у политичким приликама у којима је то било врло опасно, остаје запамћено као одаважан чин који је већини Срба после толико времена подигао чело и осветлао образ. Руковођен искључиво моралним начелима, због којих је својевремено прогањан и затваран, у политичком раду Српске радикалне странке је успостављао принцип немреша с непријатељима српског народа и раскринкавања унутрашњих издајника.

Др Војислав Шешељ је познат не само као политичар огромне интелектуалне енергије, већ и као човек који својим моралом, храброшћу и политичком културом успоставља нове односе у раду Народне скупштине Србије. Својом енергичношћу, знањем, непосредношћу, личном скромношћу и пожртвованим радом, освојио је срце Србије. Војислав Шешељ је предводник искрених патриота, вредних радника и сељака, успешних привредника, амбициозних ђака и студената, креативних интелектуалаца. Војислав Шешељ је понос српских ратника и бораца за слободу. Др Војислав Шешељ је нада српског народа. Такав човек је спреман и способан да предводи у процесу поновног уједињења свих српских земаља и да се супротстави многобројним српским непријатељима.



С ВЕРОМ У БОГА, ЗА ОТАЏИНУ, СЛОБОДУ И ДЕМОКРАТИЈУ!



ПРЕДСЕДНИК СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ДОЛАЗИ У ЦРКВУ АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГ СА ИЗАБРАНИМ САВЕЗНИМ ПОСЛАНИЦИМА СРС НА ПОЛАГАЊЕ ЗАКЛЕТВЕ

ПРАВНА ДРЖАВА ПОД СТЕЧАЈЕМ

СВЕ ЈЕ НЕСИГУРНО АКО СЕ ОД ПРАВА УДАЉИШ

Синтагма "правна држава" означава државну организацију која се заснива на владавини права којом се обезбеђује заштита и остваривање права и слобода човека која одговарају достигнућима цивилизацијског развоја људске културе, и која, уједно представљају гаранцију (само)воље државне власти. Права и слобода појединца морају бити гарантована како у односу на друге појединце, тако и у односу на државне органе. Поштовање слободe личности појединца је основна одлика правне државе. "Слобода личности или аутономија људске индивидуе је право човека да несметано обавља своју физичку, интелектуалну и моралну делатност." Права и слобода човека која чине цивилизацијски минимум аутономије личности одређена су универзалном декларацијом о правима човека, као "заједнички стандард који треба да постигну сви народи и све нације".

Правна држава постоји ако су права и слобода човека не само прокламована већ и остварена. "Карактер друштва не зависи од онога шта његови припадници смеју да ураде, ако могу, већ од тога шта могу да ураде ако хоће." Зато правна држава подразумева и одређени економски ниво развоја друштва који треба нагласити када је реч о тзв. социјално-правној држави", које у први план истиче бригу о заједничком добру и благостању грађана.

Успостављање правне државе захтева испуњење следећих претпоставки:

- поштовање принципа уставности и законитости,
- принцип поделе власти,
- независност судства и судска контрола рада органа управе,
- правна једнакост грађана пред законом, тј. праведност у погледу садржине и примене права,
- ограничење државне власти основним правима и слободама човека, и
- одређени ниво развоја демократије у држави.

Правна држава представља резултат правилног односа "балансирања" између силе и права, тако да је државна власт подређена праву и законима, односно однос између власти и појединца, тако да је државна власт ограничена правима и слободама појединца у држави. Основни проблем успостављања правне државе је код нас како права и слобода човека наметнути државној власти као границу њене суверености. "Суверенитет је увек заповедајућа воља... још је у канонском праву речено да свако друштво у којем постоји једна суверена власт јесте неједнако друштво, тј. оно се састоји од особа и појединца са различитим положајем. Особе које делују у име суверенитета, које изражавају суверену вољу вољу, надређене су осталима и утичу на њих заповестима и једино заповестима."

Ограничење управне и судске власти врши се обавезом поштовања принципа законитости у њиховом раду. Најтеже је ограничити законодавну власт да демократски принцип већинског одлучивања приликом доношења закона не злоупотреби и општи интерес друштва подреди интересима носилаца власти.

Ограничење законодавне власти могуће је само у развијеном демократском друштву у коме државни суверенитет произлази из воље народа и где "ни једно тело, ни један појединац не може вршити власт која изричито одатле не проистиче". Правна држава захтева такав ниво демократије у коме ће бити проглашен политички плурализам и омогућено да се воља народа изрази на загарантованим, повременим и слободним изборима, који ће се спроводити општим и једнаким правом гласања, тајним гласањем, али и правом на исправне и једнаке изборе и на јавност вођења државних послова. Демократски избори и временски ограничени мандат носилаца власти није довољна гаранција од злоупотребе власти. Појединац на изборима бира своје истиomiшљенике тј. себи сличне. Зато се остварење демократије и правне државе мора темељити на развоју људ-

ске културе, а посебно правне и политичке културе, појединца и друштва као целине.

Основна права човека представљају ограничавање законодавне власти само ако припадници успеју да их актуелизују у крајњој инстанци пред уставним судом. Међутим, уставно судска контрола рада законодавне власти није довољно ефикасно ограничење, јер, или "нема директне санкције, па се и неуставан закон примењује", или фактички није обезбеђена прокламована независност судства. У правној теорији се сматра да државну власт може ефикасно ограничити само право које је настало независно од државе, а не и "државно право". Посебно треба нагласити улогу природних и незастаривих права човека као што су: слобода, својина, сигурност и отпор угњетавању. Природна права човека се могу наметнути државној власти као граница њене суверености само преко правне свести носилаца власти, о њиховом поштовању као општем добру коме треба да тежи свака држава и сваки појединац.

Основни темељ чини независност и објективност у раду. Без аутономије правичног позива нема независности судија и судства, а тиме ни правне државе. У друштву се мора остварити објективан рад, тј. "не сме се појединцу заштити самовоља и насиље, а другом допустити. Самовоља и насиље морају бити забрањени свима поједнако. Носиоци власти морају поштовати и штитити људско достојанство и бранити и штитити основна права сваког појединца придржавајући се у свом раду закона и кодекса своје струке. Лица одговорна за примену закона морају увек обављати задатак који им намеће закон и штитити сва лица од незаконитих поступака у складу са високим степеном одговорности које њихова професија захтева. Међутим, зарад "привезаних интереса појединца", привилегијама се руши правна једнакост која представља темељ модерне правне државе.

Успостављање правне државе представља реалност само ако је схватимо као заједнички задатак свих нас грађана, а посебно носилаца власти. Правна држава се не може успоставити на привилегијама и неморалности. "Морал се не може уредити законима, јер законом је лако уредити оно што се дугује другима, али је тешко обухватити све оно што човек дугује самом себи." Правна држава је наш општи интерес и наш дуг према потомству. Дакле, нема правне државе без законитости и праведности у раду носилаца власти. Правда не понаје ни оца ни мајку, него види само истину.

Уставом Републике Србије гарантују се слобода, права и дужности човека и грађанина. Чланом 22. цитираног Устава нормирано је да свако има право на за све једнаку заштиту својих права у поступку пред судом, другим државним или било којим органом или организацијом. Свакоме је зајамчено право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се режава о његовом праву или на закону заснованом интересу.

Међутим, у пракси често није тако.

Опште је познато начело да законодавну власт у својим рукама држи парламент. Међутим, код нас законодавну власт у својим рукама држи влада преко својих ресора. Тако да је парламент у другом плану. Наиме, влада доносећи своје уредбе са законском снагом уствари преузима улогу законодавца (парламента) па тако по скраћеном поступку мали круг људи доноси те уредбе које цела нација мора поштовати. Требало би да буде обрнуто, јер законодавну власт има парламент у свим државама света, а шта би и ми морали да се угледамо.

Чланом 90. Устава Републике Србије нормирано је да влада РС извршава законе и друге прописе и опште акте народне скупштине у складу с уставом и доноси уредбе и одлуке за извршавање закона. Из ове одредбе устава јасно се види да влада нема законодавну моћ, јер чланом 73. Устава прописано је да народна скупштина доноси законе и друге прописе и опште акте.

Шта је, дакле, са парламентарном демократијом најбоље се види из рада парламента Републике Србије и владе Републике Србије. Још је у римском праву истакнуто "Правда треба да буде: слободна (јер нема ништа горе од подмитљиве правде), потпуна (јер правда не сме да шепта и брза), јер је спорост у неку руку негација правде". Дакле, није тешко бити добар, тешко је бити праведан.

НЕКА ОД ОСНОВНИХ НАЧЕЛА
ЕКОНОМСКОГ И СОЦИЈАЛНОГ
ПРОГРАМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

РЕШАВАЊЕ ПРОБЛЕМА У ЗДРАВСТВУ

Стање у здравству генерално се поклапа са стањем у држави и друштву. Материјални положај здравствених радника је изузетно тежак и представља јак дестимулациони фактор због чега Српски радикали сматрају да је у нашој земљи неопходна свеобухватна реформа здравства. Побољшањем социјалног статуса запослених у здравству, лекара и другог медицинског особља, коначно би могли максимално да се посвете својој струци, лечењу болесника, а послови организације и стварања услова за рад струке поверили би се другим професијама.

Српска радикална странка се залаже да се обезбеди свим категоријама становништва који су неспособни за рад, незапосленима који немају средства за живот да здравствене услуге користе у државним установама, а средства за њихово лечење обезбедили би из буџета државе.

Српска радикална странка подржава оправдане штрајкове здравствених радника у Србији, јер су здравствени радници у веома тешком материјалном положају и плате не примају уназад више месеци, што се негативно одражава на квалитет здравствених услуга које здравствени радници пружају грађанима.

Здравствене установе су у очајном стању, јер им недостају, у болницама и клиничким центрима потребна опрема и лекови, па су болесници принуђени да од куће у болницу носе опрему, постељину, храну и лекове које купују у приватним апотекама по знатно вишим ценама од тржишних.

Приредио: Петар Јојић,
савезни посланик СРС

СТАВ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРОПОРЦИОНАЛНИ ИЗБОРНИ СИСТЕМ – НАЈПРАВИЧНИЈИ

Пропорционални изборни систем је такав изборни систем, по којем свака партија, односно група која учествује на изборима, добија број мандата (места у представничком телу) који је сразмеран броју гласова који су дати у корист поједине партије, односно, групе.

Супротан систему пропорционалног система је већински систем, по коме се сви мандати у једној изборној јединици додељују оној партији која је у изборној јединици добила већину.

Систем пропорционалног председништва се појавио и почео примењивати као реакција на велики несклад до којег може доћи између броја представничких места који добија поједина политичка партија при примени већинског система и броја гласова датих у корист поједине партије. У први мах настојања су се ограничавала на то да се мањини осигура бар изврстан - још не пропорционалан број мандата. Али касније, у другој половини 19. века, појавилису се захтеви за изборним системом који би осигурали пропорционално представништво у правом смислу речи.

Међу изборним системима који су се развили из тежње да се осигура извесно - иако не пропорционално-председништво мањине најпознатији су систем гомилања гласова, систем изборног минимума и систем ограниченог гласања, који су се у већој мери примењивали у другој половини 19. века.

Најчешће примењивани системи деобе мандата који осигуравају пропорционално председништво јесу: систем изборног количника и

Донтов систем. Код система изборног количника укупан број палих гласова у изборној јединици се прво подели са оним бројем колико се у изборној јединици бира посланика. Добијени број представља изборни количник. Свакој кандидатској листи додељује се онолико мандата колико се пута изборни количник садржи у броју гласова које је листа добила. Ако на тај начин - услед остатка који поједина листа може имати - не буду расподељени сви мандати, преостали мандати се по правилу деле тако да се додељују оним листама које имају највеће просечне бројеве, тј. код којих на додељени мандат отпада просечно већи број гласова него ако се такав мандат додели другој листи.

Оваквом изборном систему у Енглеској се противе Конзервативна и Лабуристичка странка као две највеће партије, а за разлику од Енглеске праксе у Француској и Италији овај систем је био примењиван или се примењује тако што се изборни систем комбинује са принципом сразмерног и већинског система.

Систем пропорционалног система комбинован са већинским системом био је примењиван и у старој Југославији при избору Уставотворне Скупштине 1920. године.

Нарушавање принципа сразмерног председништва може довести до тешких деформација представничког карактера парламента.

Због тога се Српска радикална странка залаже за увођење пропорционалног изборног система на свим нивоима од локалног до савезног представништва.

НОВИ ОДБОР



НОВИ МЕСНИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У БАВАНИШТУ

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Генерални директор: Александар Стефановић • Главни и одговорни уредник: Симиша Аксентијевић
• Заменик главног и одговорног уредника: Огњен Михајловић • Редакција: Рајко Горановић, Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Коста Димитријевић, Марина Јочић • Редакција прима пошту на адресу: "Велика Србија",
Француска 31, 11000 Београд